

Pluja d'expats

Text > **BLAI GASULL**

Il·lustració > **MARC VICENS**

Què ho fa que tants estrangers hagin triat les nostres comarques per viure-hi i, en particular, la ciutat de Girona? Parlem d'un tipus concret de forasters: d'aquests que en diem *expats* o també *nòmades digitals*, i que a casa nostra arriben en bona part amb una bicicleta entre les cames. Ells mateixos ens ho expliquen en *reels* d'Instagram o en vídeos a YouTube. Deu raons (o vuit o dotze) per viure a Girona, seria el títol genèric d'aquests vídeos, i les raons principals tots les podem intuir: l'orografia, la situació geogràfica, el clima, el cost de la vida i, segur que una de les més importants, la gran presència d'*expats* i, per tant, de serveis per a *expats*. Dic que «ens» ho expliquen però és un dir, perquè són gravacions que tenen per destinataris altres *expats*. Els *locals* (llegit a l'anglesa) som només una categoria de les que valoren en els vídeos i, en general, només per avaluar el nostre nivell d'anglès, que si és molt baix pot resultar una molèstia a l'hora de fer vida en un món on, si fos per ells, només es parlaria una llengua.

No n'hi ha dos d'iguals, és clar, però en diem *expats* o *nòmades digitals* d'aquella mena de forans que s'instal·len temporalment a casa nostra. Sigui perquè viuen de rendes, o perquè treballen arreu i des d'arreu del món, o perquè fan feina per a una multinacional, és important d'entendre que quan busquen un lloc per viure tenen més o menys tot el globus terraquí a disposició seva i la idea és estar-s'hi només un temps. És per aquestes característiques que els seus vídeos s'assemblen molt als vídeos en què se'ns expliquen els pros i els contres de tal mòbil o els avantatges de tal cotxe elèctric en relació amb tal cotxe de benzina. La ciutat és entesa com un bé de consum, i això deu explicar força la relació que hi mantenen i fa preveure la que hi tindran quan el producte envelleixi, en surti un de nou amb millors prestacions o bé senzillament els avorreixi.

Jo diria que fa uns anys, potser ja en fa molts, quan un estranger triava casa nostra per viure-hi, ens afalagava, validava d'alguna manera l'amor que nosaltres, si us plau per força, sentíem pel lloc on ens havia tocat de néixer. Que algú de fora valorés el que és nostre ens ho feia sentir més valuós. En canvi, és molt difícil ara de sentir cap mena d'alegria quan som triats per l'enèsim ciclista o nòmada digital, per al qual nosaltres som una mena de figurants i el paisatge és com el fons de pantalla del seu ordinador.

En un parell d'aquests vídeos que he vist (i l'algoritme me'n fa veure molts, perquè ja sabeu que quan detecta que ens interessa una cosa ens la fa veure fins que l'avorrim), dos ciclistes destaquen com un dels punts forts de les nostres comarques que mai no hi plou. «És fantàstic», diu una, «perquè en els últims sis mesos he pogut sortir cada dia!». Es parla, darrerament, de *ecoansietat* per referir-se a l'angoixa que la incertesa climàtica provoca, però potser també haurem de parlar d'aquest *ecosemenfotisme*.

